

ROMÂNIA
TRIBUNALUL ..., JUDEȚUL
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de

Instanța constituită din:

Președinte:

Grefier:

Pe rol se află cererea formulată de reclamantul în contradictoriu cu pârâtul, având ca obiect *litigiu privind funcționarii publici*.

La apelul nominal efectuat în ședință publică se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei de către grefierul de ședință prin care s-au evidențiat părțile, obiectul litigiului, stadiul procesual și modul de îndeplinire a procedurii de citare.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Instanța reține că potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024: „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Potrivit preambulului O.U.G. nr. 62/2024, actul normativ s-a adoptat raportat la „necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare - care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plătii drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice -, care își răsfrânge beneficiile atât pe planul înfăptuirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice (...) în considerarea rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, (...) constatându-se existența unui fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, având în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu impiețeze asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.”

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, instanța apreciază că în concepția O.U.G.

nr. 62/2024 condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, sunt diferite de cele prevăzute de art. 519 C.pr.civ.

Astfel, instanța apreciază că singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului: „*completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*”

Instanța opinează că nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 C.pr.civ., întrucât din preambulul O.U.G. nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analiza chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

În fine, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind exact chestiunile de drept care fac obiectul prezentei cauze.

II. Expunerea succintă a cauzei:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de, reclamantul în contradictoriu cu pârâțul a solicitat instanței să dispună:

1. obligarea pârâtei, începând cu data de 11.08.2020 și în continuare, să calculeze și să plătească reclamantului membru de sindicat diferența dintre salariul de bază efectiv achitat și salariul de bază convenit la nivelul maxim de salarizare pentru funcții similare aflate în plată în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală (ANAF), precum și la nivelul maxim stabilit în celelalte instituții subordonate ANAF, respectiv Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Craiova, Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Galați, Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Timișoara, Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Ploiești, Direcției Generale Regionale a Finanțelor București, Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Iași, Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, pentru aceeași funcție/grad/treaptă/gradație, cu luarea în considerare a tuturor majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, în considerarea Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016, actualizate cu rata de inflație până la data plății efective;

2. obligarea pârâtei la plata dobânzii legale penalizatoare prevăzută de art. 3 alin. 2 din OG nr. 13/2011 aplicată la suma solicitată, în conformitate cu art. 166 alin. 4 din Codul Muncii, de la data scadenței fiecărui drept salarial lunar până la momentul plății efective a sumelor cuvenite.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemelor de drept:

Părțile nu au prezentat un punct de vedere, lăsând la aprecierea instanței.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată:

Instanța are în vedere dispozițiile art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Legea nr. 153/2017: „(1) Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este

numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.”

De asemenea, sunt avute în vedere principiile aplicabile sistemului de salarizare al personalului plătit din fonduri publice, prevăzute la art. 6 din Legea nr. 153/2017:

„a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală; (...).”

Se impun a fi avute în vedere considerentele Curții Constituționale a României exprimate în cadrul Deciziei nr. 794/2016, cât și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție exprimate în cadrul Decizia nr. 49/2018, în privința art. 3¹ din O.U.G. nr. 57/2015. Chiar dacă cele două decizii au fost pronunțate raportat la prevederile O.U.G. nr. 57/2015, mecanismul de determinare a nivelului la care se poate realiza egalizarea salariului între persoane care ocupă funcții similare, este aplicabil *mutatis mutandis* și în aplicarea Legii nr. 153/2017.

Din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016 reiese că acestea au avut în vedere exclusiv faptul că la aplicarea dispozițiilor privind maximizarea trebuie avute în vedere hotărârile judecătorești care au ca efect majorarea indemnizației de încadrare și care vizează întreaga familie ocupațională.

Doar în aceste situații maximizarea se face la nivelul categoriei profesionale și familiei ocupaționale, reținând Curtea cu acea ocazie că o hotărâre care are legătură cu modul de stabilire a drepturilor salariale/indemnizațiilor lunare care este comun la nivelul familiei ocupaționale, trebuie avută în vedere și recunoscută cu ocazia maximizării la nivelul întregii familii ocupaționale.

Apoi, prin Decizia nr. 49/2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că *stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național.*

Față de acestea, instanța apreciază că și sub imperiul Legii 153/2017, egalizarea drepturilor salariale între persoanele care ocupă funcții similare, se poate realiza în cadrul instituțiilor sau autorităților publice, la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar.

Tribunalul constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de OUG nr. 62/2024 privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât prezentul litigiu are ca obiect stabilirea și plata drepturilor salariale și de natură salarială, reclamantii au calitatea de funcționari publici fiind plătiți din fonduri publice, iar asupra chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Față de cele expuse mai sus, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ, tribunalul va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

1. Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat și la principiile reglementate de art. 6 alin. 1 din aceeași lege, stabilirea nivelului maxim de salarizare al personalului încadrat în cadrul unei direcții generale regionale a finanțelor publice se poate realiza la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul tuturor direcțiilor

regionale ale finanțelor publice din țară, cu luarea în considerare a tuturor majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive.

În temeiul art. 2 alin. 3 din O.U.G. nr. 62/2024, instanța va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.

Potrivit art. 2 alin. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, prezenta încheierea se va transmite prin poștă electronică tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în cale de atac, procese în aceeași materie.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În temeiul art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2014, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat și la principiile reglementate de art. 6 alin. 1 din aceeași lege, stabilirea nivelului maxim de salarizare al personalului încadrat în cadrul unei direcții generale regionale a finanțelor publice se poate realiza la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul tuturor direcțiilor regionale ale finanțelor publice din țară, cu luarea în considerare a tuturor majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive.

Dispune transmiterea prezentei încheieri, prin poștă electronică, tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze procese în aceeași materie, în primă instanță sau în cale de atac.

Fără cale de atac.

În temeiul art. 2 alin. 3 din O.U.G. nr. 62/2024, dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.

Cu recurs pe toată durata suspendării cursului judecății, care se va depune la Tribunalul
Pronunțată în ședința publică din

PREȘEDINTE,

GREFIER,